

عنوان مقاله:

مکاتب و الگوهای برنامه ریزی شهری درکاربست شهرهای اسلامی در ایران

محل انتشار:

ششمین کنگره بین المللی جغرافیدانان جهان اسلام (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

کرامت اله زیاری - استاد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

برنامه ریزی شهری با شهرسازی ایرانی پس از یازده قرن از تجربه در ساخت شهرها در پهنه امپراتوری عظیم خود با سپاه اسلامی مواجه شد که در خود مفاهیم والایی از مدنیت و انسانیت را به همراه داشت. دین اسلام دارای انچنان تأثیراتی در مبانی شهرسازی ایرانی بود که باعث افزودن واژه اسلامی به مکتب شهرسازی ارانی شد و از آن به بعد شهرسازی ایرانی با عنوان شهرسازی ایرانی - اسلامی شناخته شد. شهرسازی به عنوان یک علم و هنر پویا در ایران اسلامی همواره با تغییراتی مواجه بوده است این تغییرات ناشی ترکیب جامعی از عناصر با تأثیراتی متفاوت بوده است. ارتقای علمی، صنعتی، تجاری، امنیتی و زیر ساختی تا اراده نظر حاکمان هر کدام می تواند به عنوان عنصری تأثیرگذار شناخته شود. براین اساس باید گفت که چون در طول ایران اسلامی شرایط جامعه متفاوت بوده است به تبع آن شهرسازی نیز دوره های مختلف دارای یک روند ثابت نبوده است که هرکدام از این دوره ها با عنوان سبک شناخته می شوند. هدف از این پژوهش شناسایی سبک های مختلف شهرسازی ایرانی اسلامی بوده است تا از این طریق بتواند اقدام به مقایسه سبک های مختلف بنماید. روش پژوهش، تفسیری - تاریخی و براساس اطلاعات کتابخانه ای و تحلیل محتوا انجام شده است. پژوهشگر تعدادی از تفاوت های موجود در این سبک ها را روشن نموده است و در نهایت با استناد به تمایزات مذکور اقدام به مقایسه تطبیقی میان پنج سبک خراسانی، رازی، آذری، اصفهان و تهران نموده است.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی شهری ایرانی اسلامی، سبک های ساخت شهر، عناصر شهر ایرانی اسلامی، تمایزات سبک ها

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1165679>

